

Μοναχός Νεόφυτος Λαυριώτης (1908 - 14 Σεπτεμβρίου 1983)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Νεόφυτος Λαυριώτης: «Από βλακείες μας θα χάσουμε τον παράδεισο»

Μοναχός Νεόφυτος Λαυριώτης: «Από βλακείες μας θα χάσουμε τον παράδεισο»

Γεννήθηκε στη Ζάτουνα Αρκαδίας το 1908. Προσήλθε στο Άγιον Όρος το 1936 κι εκάρη μοναχός στη Μεγίστη Λαύρα το 1938. Έζησε στο σπήλαιο του όσιου Αθανασίου του Αθωνίτου, στα Κατουνάκια, στη σκήτη της Αγίας Άννης, στην Καψάλα. Πάντοτε ακτήμων, παντού εγκρατής σε όλα και αυστηρός νηστευτής, μονοχίτων και ανυπόδητος. Ένα διάστημα διετέλεσε θυρωρός κι επιμελητής της Αθωνιάδος Σχολής. Ο σχολάρχης της Χρυσόστομος Λαυριώτης λέγει ότι προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες στους σπουδαστές με τις πατρικές νουθεσίες του και κυρίως το καλογερικό του παράδειγμα. Υπόμενε πάντοτε ατάραχα δοκιμασίες κι ενοχλήσεις διάφορες. Τον μικρό μισθό του την ίδια μέρα που τον λάβαινε, τον μοίραζε ελεημοσύνες στους φτωχούς. Το Κελλί του στα Κατουνάκια μισογκρεμισμένο και απλησίαστο. Κοινωνούσε πάντα με κατάνυξη. Πριν τη θεία Κοινωνία από ταπείνωση φιλούσε και τα χέρια των δοκίμων. Γνώρισε πολλούς ασκητές, οι οποίοι αποφεύγαν τις πολλές συζητήσεις και τις συχνές συναναστροφές. Ακόμη και τις πολλές πνευματικές κουβέντες απόκοπταν. Μισούσαν θανάσιμα την αργολογία. Η σιωπή, η ησυχία, η μνήμη του θανάτου ήταν οι κρυφές αγάπες τους. Είχε την καλή συνήθεια να επισκέπτεται με ζήλο απομονωμένους ασθενείς Γέροντες και να τους συνδράμει κατάλληλα μ' ένα χέρι βοήθειας, λίγο φαγητό, ένα λόγο παραμυθίας. Αρκετοί ξεψύχησαν στην αγκαλιά του. Έκανε και γηροκόμος στη Μεγίστη Λαύρα.

Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας (φωτ. 1935)

Ιερά Μονή Μεγίστης Λαύρας (φωτ. 1935)

Άρρωστος τώρα ο ίδιος επί τριετία στην αγαπημένη του Λαύρα από ημιπληγία, προσπαθούσε να γίνεται όσο μπορούσε πιά λίγο κουραστικός στους διακονητές. Με το βλέμμα του στραμμένο στην εικόνα της Παναγίας προσευχόταν με δάκρυα. Κανένας δεν τον άκουσε να γογγύσει η να παραπονεθεί για τίποτε. Αντίθετα είχε

μία συνεχή κατανυκτική, ευχαριστιακή και δοξολογική προσευχή προς τον Κύριο και την Κυρία Θεοτόκο. Είχε μεγάλη ευλάβεια στον Τίμιο Σταυρό. Επιθυμούσε σε όλη του τη ζωή να πεθάνει την ημέρα της εορτής του Σταυρού. Συχνά στο Απόδειπνο μετά τους Χαιρετισμούς της Παναγίας έλεγε τους Χαιρετισμούς του Σταυρού. Κάπου, έλεγε, είχε διαβάσει πως οποίος αναπαύεται αυτή την ημέρα του Τιμίου Σταυρού αγαπάται από τον Χριστό και πορεύεται ανεμπόδιστα στον θρόνο του. Με Ιερό ζήλο θαύμαζε την κοίμηση του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου την ημέρα αυτή.

[Λαυριώτες πατέρες έξω του Καθολικού της μονής](#)

Image not found or type unknown

Λαυριώτες πατέρες έξω του Καθολικού της μονής

Μετά τα μεσάνυχτα, καθώς ετελείτο η αγρυπνία του Σταυρού στο Καθολικό της Λαύρας, τελείωσε τον βίο του ο μακάριος Νεόφυτος. Κατά τον Λαυριώτη επίσκοπο Χρυσόστομο, ο υποτακτικός του ιερομόναχος Ναθαναήλ «εξεπλάγη από την κατάσταση κάλλους, στην οποία περιήλθε εκείνο το ταλαιπωρημένο πρόσωπο και

από την φωτεινότητα, η οποία εξεπέμπετο απ' αυτό. Τότε διαπιστώθηκε η πρωτάκουστη σε τέτοιο βαθμό, και για μοναχό και ασκητή ακόμη, ακτημοσύνη του. Είχαμε, βεβαίως, γνώσι της απολύτου πτωχείας του, ποιος όμως θα μπορούσε να υπόθεση ότι κατά την θανή του δεν θα εύρισκαν ούτε το ζωστικό ούτε το μοναδικό ξεθωριασμένο ράσο του». Κηδεύτηκε στις 14.9.1983 κατά την από ετών επιθυμία του. Οσιακό και μακάριο τέλος. Τον θυμόμαστε καλά στην πρώτη μας αγρυπνία στο Άγιον Όρος, στην πανήγυρη της μονής Ιβήρων, 15.8.1972, με το φωτεινό του πρόσωπο και την ευγενική του στάση να μας παρακινεί να εξομολογηθούμε στον Πνευματικό παπα-Μάξιμο τον Ιβηρίτη στο παρεκκλήσι της Πορταίτισσας. Μας έλεγε, εκεί στην αυλή: «Βλέπω πολλούς λαϊκούς στον παράδεισο κι όχι όλους τους μοναχούς να σώζονται». Ή «από βλακείες μας θα χάσουμε τον παράδεισο...». Εκείνος θα τον κέρδισε, γιατί ήταν αρκετά έξυπνος.

Μοναχός Νεόφυτος Λαυριώτης (σχέδιο Κ. Ξενόπουλου)

Image not found or type unknown

Μοναχός Νεόφυτος Λαυριώτης (σχέδιο Κ. Ξενόπουλου)

Πηγές-Βιβλιογραφία: Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Πόθος και Χάρις στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2000. σσ. 261-304, 397-403.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, Τόμος Β΄ - 1900-1955, σελ. 1065-1068, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.